

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΝΕΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΓΑΘΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΤΟΜ. Α΄.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

ΤΥΛ. 5.

Μη ζήνη μετ' ἀνουσίας
(ΕΥΡΗΣΙΑΗΣ.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Τὸ νέον έτος.—οἱ θεῆνοι τοῦ Τάσθου.—(Συρέχεια καὶ τέλος.)—Ὁ Διεβρὰν, ἢ τὰ δὲλθρια ἀποτελέματα τῆς ζήλοτυπίας. (Συρέχεια.)—Ἀναχρεόντεσιον.—Ἀχροστιχίς.—Δόσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλιδίῳ γρόφου.—Δίτιγμα.—Εἰδήσεις καὶ Βιβλιογραφία. (Εἰς τὸ ἐξώφυλλον.)—

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ,

1865

Ο ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΝΕΟΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΤΟΜ. Α΄.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

ΦΥΛ. 5.

Ἐπιδιορθοῦμεν τὰ ἐπόμενα παροράματα συμβάντα ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φυλλαδίῳ. Ἐν σελίδι 53 στίχ. 9 ἀντὶ μανία ἀνάγνωθι μονία, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι στίχ. 15 ἀντὶ χαιρεκακοῦνται ἀνάγνωθι χαιρεκακοῦντα. Ἐν σελίδι 55 στίχ. 12 ἀντὶ παρατεταμμένα ἀνάγνωθι παρατεταμένα. Ἐν σελίδι 67 στίχ. 7 κάτωθεν ἀντὶ «ποῦ μόλις τὰ εὐφράνθηκα κτλ» ἀνάγνωθι «ποῦ μόλις τὰ ὠσφράνθηκα κτλ».

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

Παρήλθεν ἤδη τὸ 1864, καὶ εἰσῆλθομεν εὐτυχῶς εἰς τὸ 1865. Πολλοὶ ἐπραγματεύθησαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐπομένως δὲν ματαιοπονοῦμεν προσθέτοντες καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ ὅσα περὶ αὐτοῦ ἐγράφησαν ὀλίγα τινά, τοὺς Ἕλληνας ἀποβλέποντα.

Τὸ ἤδη ἐκπνεύσαν ἔτος, ἐνῶ προῦξένησε μυρία κακὰ εἰς ἕτερα Κράτη, ὡς χ. π. ἐν Δανίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, δι' ἡμᾶς ὑπῆρξεν ἀληθῶς εὐτυχές. Ἐνῶ εἰς τὸν νέον Κόσμον ἐχύθη ποταμῆδὸν τὸ ἀδελφικὸν αἷμα, καὶ ἀδελφοὶ ὑπ' ἀδελφῶν μακροδῶς κατεσπαράχθησαν, ἐνῶ ἐν τῇ πολυτλήμονι Δανίᾳ τὰ μεγάθυμα τέκνα τῆς, κατὰ ἰσχυρῶν καὶ πολυαριθμῶν ἐχθρῶν παλαίσαντα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρῶου ἐδάφους, ὑπέστησαν τὰς πικρίας ἐκείνας ἃς ὁ βροτολογὸς Ἄρης ἐπάγει, καὶ ἐπὶ τέλους κύψαντα εἰς τὴν ἄνισον τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν ἀπόλεσαν τὸ ἡμῖσι σχεδὸν τῆς ἐκτάσεως τοῦ μικροῦ αὐτῶν Κράτους, ἐν

Ἑλλάδι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐτέθη ἡ βᾶσις τῶν νόμων, καὶ ἐκ τῆς χειμερινῆς καὶ φρικώδους τρικυμίας εἰς ἤρεμον νηνεμίαν ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία μετεβάλλετο. Τὸ 1863 πολλάς ἐπέφερον ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ δὲ 1864 τοῦναντίον ἐκτὸς τῆς τῶν δεινῶν μετριάσεως καὶ τὸ μέγιστον εὐτύχημα, τὴν συνένωσιν δύο ἐπ' αἰῶνας κεχωρισμένων ἀδελφῶν λαῶν, οὓς σκληρὰ μοῖρα εἶχε διαχωρίσει. Ὅποιον ὄντως εὐτύχημα! Ὅπόσον δὲ αἴσιον διὰ τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀρτιῆξαν ἔτος! Ἐπέπρωτο νὰ ἴδωμεν τὸ 1864 δωρούμενον ἡμῖν ὅ,τι ἡ καρδία ἡμῶν ἐπὶ πολυετίαν ἐπεθύμει! Ἐπέπρωτο κατὰ τὸ 1864 αἱ Ἴόνιοι Νῆσοι, λέγει ἡ γαλλικὴ ΠΑΤΡΙΣ, νὰ ἀπελευθερωθῶσι τοῦ βρετανικοῦ ζυγοῦ, καὶ νὰ συντείνωσι τὰ μάλα, προσθέντομεν ἡμεῖς, πρὸς ἐδραίωσιν τῆς τάξεως, τῆς ὁποίας οὐδὲ ἔχνος πρὸ πολλοῦ ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ Βασιλείῳ ἐφαίνετο! Ἐπέπρωτο, ἐνὶ λόγῳ, νὰ γίνῃ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀρχὴ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ 1821! Βεβαίως ὅθεν τὸ παρελθὸν ἔτος θὰ καθέξει τὰς λαμπροτέρους τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας σελίδας, ἵνα καὶ οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν ὀρῶντες κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐστεμμένον πολυετῆ καὶ ὄλως ἄνισον ἀγῶνα τοὺς πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ μοχθήσαντας μακαρίζωσι. Τοιοῦτον ἐν συντόμῳ ὑπῆρξε τὸ 1864 διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, κατὰ τῆς προόδου τοῦ ὁποίου ἄδικος πολιτικὴ ἀείποτε ἐμπόδια παρεμβάλλει.

Εἰςῆλθομεν εὐτυχῶς εἰς τὸ 1865. Ἡ πρώτη Ἰαννουαρίου ἀνέτειλεν ἰλαρὰ καὶ χαρμόσυνος ἄπχσι τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἰδίως εἰς ἡμᾶς τοὺς πρῶν Ἑπτανησίους. Ἐωρτάσαμεν αὐτὴν ἐν πλήρει εὐθυμίᾳ καὶ φαιδρότητι, διότι ἦν ἡ πρώτη ἀρχιχρονιά, καθ' ἣν, τὰ ὄμματα ἐπὶ τῶν ἐρειπωθέντων παρὰ τῆς φίλης καὶ εὐεργέτιδος μας φρουρίων ἀνυψοῦντες, ἐβλέπομεν κυματιζομένην τὴν κυανόχρουν ἐκείνην σημαίαν, ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεως τῆς ὁποίας καὶ εἰς τὰς εἰςέτι δουλικὴν βρῶσιν γευομένης ἀδελφικῆς ἐπαρχίας εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ θύσωμεν καὶ τὰ πλέον τιμαλφῆ ἡμῶν πράγματα. Ἐωρτάσαμεν τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν ὁ ἦχος τῶν ἐναρμονίων ὀργάνων ἤχουσεν εὐφροσύνας εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν, καὶ καθ' ἣν ἡ αὔρα τῆς ἐλευθερίας ἀντεκαθίστα τὴν πέρυσιν ἐνταῦθα βασιλεύουσαν ξενικὴν ὀμίχλην, ἔωρτάσαμεν αὐτὴν ἐν πλήρει φαιδρότητι, διότι: στρέφοντες τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ἀντικρῶν κειμένων τῆς Πελοποννήσου ὀ-

ρέων, δὲν ἐβλέπομεν πλέον, ὡς ἄλλοτε, τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα διαυγέστερον, οὐδὲ τὸν ὀρίζοντα ἐκείνων λαμπρότερον τοῦ ἡμετέρου! Ἀνεπολοῦμεν ἐν τῷ νῶ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὄνειρου μας καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς φρενιτιδῆς μας, (*) ἅπερ ἐπραγματοποιήθησαν διὰ τῆς θείας ἀντιλήψεως, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀτενίζοντες ἀνεπέμπομεν πρὸς τὸν Ἵψιστον φωνὰς εὐχαριστηρίους.

Διήλθομεν ἐν τριαυτῇ ἀγαλλιάσει τὴν πρώτην τοῦ παρόντος ἔτους, διότι ἦτο πραγματικῶς ἡμέρα χαρᾶς δι' ἡμᾶς, πλὴν τίς νὰ προῖδη δύναται ἂν καὶ τὸ νέον τοῦτο ἔτος θὰ ἀποβῆ αἴσιον καὶ ἐπωρελές εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὸ παρελθόν; Οὐδεὶς. Ἄν ὅμως ἐπιδοθῶμεν δραστηρίως εἰς τὰ ἔργα ἡμῶν, ἂν σεβασθῶμεν τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, ἂν ἀτενίσωμεν πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Σ. ἡμῶν Ἀνακτοῦ μεθ' ἧς εἰλικρινείας καὶ αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς ἀτενίζει, ἂν ἀποσκορακίσωμεν τὰ χυμαίζηλα πάθη καὶ ἐριδας καὶ ὡς ὑπογραμμὸν ἐπὶ ὁμοιοῖα αὐτὸ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος λάβωμεν, ἄς εἴμεθα ὑπερβέβαιοι ὅτι πολὺ μᾶλλον τοῦ παρελθυθότος ἐνιαυτοῦ θέλομεν προοδεῦσαι κατὰ τὸν παρόντα, καὶ ὅτι θέλομεν εἰσελθῆ εἰς τὸ νέον ἐλευσόμενον ἔτος μετὰ πλείονος φαιδρότητος ἐκείνης, μεθ' ἧς εἰςῆλθομεν εἰς τὸ παρόν.

ΟΙ ΘΡΗΝΟΙ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον.)

Ε΄.

Ἄ σέφθητι, ὅτι ὁ ἔρωσ μου δὲν με παραφέρει εἰς ἀπόνοιαν! Οὐτός ἐστὶ τὸ ἄριστον μέρος ἐμαυτοῦ, καὶ ἀκμαῖον ἐστὶ τὸν φυλάττω εἰς τὸ στήθος. Σιγῆλός, συνεσταλμένος, εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας μου, ζῆ ἐν σιωπῇ, οἰονεῖ εἰς τὸν κόλπον πυκνῆς νεφέλης κεῖται κεκρυμμένον τὸ στοιχεῖον τοῦ

(*) Ὡς γνωστὸν, ὁ Κ. Γιάδστον κατὰ τὰ 1859 μᾶς ὠνόμασεν ἄφρονος, καθότι ἐκπεύσασκεν τὴν ἐνώσιν.

κεραυνού. Ἐν τῇ πρώτῃ ὤθησει τὸ αἰθέριον βέλος ἀπροόπτως ἐκτοξεύεται οὐρανόθεν· οὕτως ἀνάπτει, καὶ ἀστραπηβολεῖ ὁ νοῦς μου, ἂν ἐκστομίσω τὸ ὄνομά σου· πρὸς στιγμήν τ' ἀντικείμενα κλονοῦνται κύκλω μου... πλὴν ἡ ἰδέα παρήλαθε, καὶ καταπραῦνομαι... φιλοδοξίας αὖρα δὲν συνεχύθη πρὸς τὸ αἴσθημά μου. Ἐγὼ νὰ καταμετρήσω τὸ διαχωρίζον με ἐκ σοῦ ἀπόστημα· οὐδὲ ἀπλοῦς ποιητῆς ἠδύνατο νὰ τρέφῃ ἀξιώσεις ἐπὶ τὴν χεῖρα οὕτω μεγάλης Ἡγεμονίδος. Δὲν ἐπρόδωκαν οἱ λόγοι μου, οὐδὲ οἱ στεναγμοί μου τὸ ἀπόρρητον τῆς καρδίας μου· ἐπειδὴ ὁ ἔρωσ μου ἦτον αὐτάρκης, οὐδὲ ἐζήτουν ἕτεραν ἀμοιβήν· ἂν ἐπροδόθη ἐσθότε παρὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἂ ἀρκετὰ μ' ἐτιμώρησεν ἡ σιγὴ τοῦ βλέμματός σου! πλὴν οὐδέποτε συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ θεραπεύσω τὴν πληγὴν μου. Εἶδωλον μ' ἐφαίνεσο ἐκτεθειμένον εἰς λατρείαν ἐπὶ βωμοῦ περικυκλωμένου διὰ κρυστάλλου· σ' ἐλάτρευον πόρρωθεν, καὶ ἠσπαζόμην ταπεινῶς τὸ ἔδαφος, καθηγιασμένον ὑπὸ τῆς αὐρας σου. Δὲν ἦτο πάντως ἡ Πριγκηπίς, ἣν ἐσεβόμην οὕτω πως· ὁ ἔρωσ σὲ εἶχε περιβάλῃ σχεδὸν διὰ δόξης καὶ τοιαύτας ἰυγγας σκροπίση εἰς τὴν μορφήν σου, ὥστε μ' ἐνέπνεε φόβον... Ἄ! ποῖος λόγος διέφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων μου, ὄχι, ὄχι! μ' ἐνέπνεε σέβας παρεμφερὲς πρὸς τὸ ἐμφυσώμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν γλυκεῖάν σου ἐκείνην αὐστηρότητα ἦσο κἄτι τι ἐπαγωγότερον καὶ αὐτῆς τῆς εὐσεβείας. Ἡ ἐπιβρόχῃ σου μὲ εἶλκυεν ἀκαταμαχῆτως πρὸς τὸ ἐρᾶν σε· καίτοι δὲ ἀνελπικῆς ἦτον ἔτι ὁ ἀλαζῶν ἔρωσ μου, οἴμοι λίαν σκληρὰν ἐκτίω τὴν πεινήν! Πλὴν ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν μὲ εἶσαι ὀλιγώτερον προσφιλέης· καθότι ἂν κατορθῶν νὰ φαίνωμαι ἀνώτερος τῶν συμφορῶν μου, τοῦτο εἶνε ἀξία ἐδική σου. Ὁ ἔρωσ αὐτὸς ὁ χαλκεύσας τὰς ἀλύσεις μου, μείοι καθ' ἡμῖς τὸ βάρος τῶν ἐπαχθῆς ἔτι εἶναι τὸ φορτίον, ὅπερ μὲ ἀπομένει νὰ φέρω· πλὴν ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου εἶνε ἐκαίνοσ ὁ ἐνισχύων με ἀεὶποτε νὰ καταθυθίζω εἰς σὲ καὶ μερίμνας καὶ φίλτρα· καὶ νὰ περιφρονῶ τοιοῦτω τρόπῳ τὴν ἐπινοηματικὴν καὶ ἀνηλεῆ τῶν ἐχθρῶν μου τυραννίδα.

ΣΤ'.

Ἄπορον εἶνε ἂν οὕτως ἐρώμαι; ἀπ' αὐτὴν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου ὁ ἔρωσ ἐξεβάκχευσε τὸ πνευμά μου, καὶ ἐπῆλθε νὰ

χρωματίζει τ' ἀντικείμενα, τ' ἀναχαιτίζοντα τὰς ὄψεις μου. Συνειθίζον νὰ θεοποιῶ τ' ἄψυχα πράγματα, καὶ νὰ μετασχηματίζω εἰς κήπους τοῦ βράχους μυροβολοῦντας μόνον ἀπὸ ἀγριάνθεμα. Γλυκυθύμως κατακεκλιμένος ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ σκιάν τῶν δένδρων ἄτινα ἐκαμπτον τὰ φύλλα ἐπὶ τῶν κροτάφων μου, ἀνάρπαστος ὑπ' ἐκστάσεωσ ἐλησμόνου τὴν αὐρίαν. Μάτην ὁ Σοφὸς μ' ἐχαλίνωνε· καὶ οἱ Γέροντες κινουῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν προέλεγον δυστυχίας. Πρὸς σωφρονισμόν μου καὶ ἡ τιμωρία αὐτῆ ἐβλήθη ἀνωφελῶς εἰς πρᾶξιν· ἐγὼ δὲν ἐκλιον, ἀλλ' ἐκ βάθους ψυχῆς κατηρώμην τὸν πλῆττοντά με· κ' ἔφευγον ἐκδρομος πρὸς τὰς ἀγαπητάς μου ἐρημίας, ἀφίνων αὐτόθι ἐλευθέραν τὴν ῥύσιν εἰς τὰ δάκρυά μου, κ' ἐπαναλαμβάνων τοὺς βρεβασμούς, τὸ ὄναρ ὄντας τῆς ἀυπνίας. Τὰ ἔτη μετέπειτα ἐξεβρίπισαν εἰς τὰ στήθη μου τὸν ψυχικὸν ἐκείνον πυρετὸν, τὸν ἐξαλλὸν ἐκείνον σάλον, καὶ τὴν γλυκαῖζον ἐκείνην βάσανον, εἰς μίαν μόνον ἀνάγκην καταντῶσαν. Πλὴν τὰ πάντα ἦσαν δι' ἐμὲ μάταια καὶ ἀβέβαια, ἕωσοῦ τέλος μὲ παρουσιάσθη τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ, ἀγνοῶν, ἰχνηλάτουν. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εἶσαι σύ. Ἐκτοτε τὸ εἶναι μου ἀπεβρόφῃθι εἰς τὸ εἶναί σου, καὶ ἀπώλετο· δι' ἐμὲ ἡ γῆ παρήλαθε, κ' ἐν σοὶ μόνῃ ἐξεμηδενίσθη ὁ κόσμος.

Ζ'.

Ἀνέκαθεν ἠγάπησα τὴν μοναξίαν, ἀπειχον ὅμως πολὺ τοῦ νὰ ἰδεασθῶ ὅτι μ' ἐπεφυλάττετο νὰ διαγάγω τοὺς χρόνους μου ἄτιμος, καὶ περιεστοιχισμένος ὑπὸ μανικῶν καὶ τυράννων. Πρὸς τοιοῦτους ἀνθρώπους ἂν ποτε ἠνονόμην, ἀποπολλοῦ τὸ πνευμά μου ἤθελε τακῆ εἰς τὸν κοπρῶνα τοῦτον. Πλὴν τίς δύναται νὰ ἐπιβεβηκίωσῃ ὅτι μὲ ἤκουσε στένοντα, εἴτε μὲ εἶδεν ὑποχωροῦντα εἰς ἀπεγνωσμένην φρενίτιδα; Οὐχ ἦττον αἱ ταιλαιωρῖαι εἶνε ἴσως μείζονες ἐν τῇ εἰρκτῇ ταύτῃ, ἢ ἐπὶ τῆς ἐρήμης παραλίας ὅπου ὁ ὠκεανὸς ἐκβράσσει τὸν ναύτην· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του φαίνεται ἀκόμη τὸ σύμπαν· καὶ δι' ἐμὲ εἶνε περικεκλεισμένον εἰς τὸ κελλεῖον τοῦτο, πρὸς τὸ ὁποῖον θέλει παρομοιάσῃ δις μόλις τὴν περιφέρειαν ὁ τάφος μου. Ἄν ἀπολεσθῇ ὁ ναύτης, δύναται τοῦλάχιστον νὰ στρέψῃ πρὸς οὐρανὸν τὰ θνήσκοντα ὄμματά του, καὶ νὰ τὸν ἀπευθύνῃ ἔτι τὰ

παράπονά του, τὰς ἐπιτιμήσεις του... πλὴν ἐγὼ πάντως δὲν τὸν μέφομαι ἀπογορεύω εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ ἐξαναστῆ κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις ὅμως μ' ἐχώρισεν ἐκ τοῦ φωτός του διὰ ὁλοῦ φυλακῆς.

Η΄.

Ἐνίοτε μικροψυχῶ, αἰσθάνομαι ἐκλείπον τὸ πνευμά μου· ἀλλόκοτοι μαρμαρυγαὶ διάττουσιν ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς εἰρκτῆς μου· ἐφέστιος δαίμων μὲ καταδιώκει, καὶ μὲ προξενεὶ ἀπάτας, ἐκπλήξεις τε καὶ δέος, τὰ ὅποια θὰ ἦσαν παιδιὰ εἰς ἄνθρωπον μὴ ἐξησθενημένον ἕνεκα τῆς στερηθείσης ἐλευθερίας, οὐδ' ἕνεκα τῶν συμφορῶν, πλὴν τὰ ὅποια κατατρύχουσιν ἀπηνῶς ἄνθρωπον, ὅν ἀποπολλοῦ σπαράττουσι καὶ καταβάλλουσιν αἰ βάσανοι τῆς εἰρκτῆς, ἡ ὀδύνη τῆς καρδίας. Τοὺς ἀνθρώπους μόνον ἐνόμισα ἐχθρούς μου, ἀλλ' ἴσως τὰ κακοποιὰ πνεύματα συνώμοσαν μετ' αὐτῶν ὅπως μὲ τυραννώσιν· Ἡ γῆ μ' ἐγκαταλείπει ἤδη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ὁ οὐρανὸς μὲ λησμονεῖ. Ἴσως οἱ δαίμονες, βλέποντές με ἄοπλον, ἔρχονται ἐνταῦθα ὅπως ἐπιτίθενται κατ' ἀσθενούς πλάσματος, ἐλπίζοντες νίκην. Καὶ διατί λοιπὸν ἡ ψυχὴ μου ὑπεβλήθη εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ πυρός, ὡς ὁ σίδηρος ὁ προσδιωρισμένος εἰς τὴν στόμωσιν; διατί ἠράσθη ἐκείνης, ἢν οὐδεὶς θνητὸς ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, καὶ νὰ μὴν ἐρασθῆ αὐτῆς;

Θ΄.

Ἰπῆρξε καιρὸς, καθ' ὃν εἶχον ζωηρὸν τὸ πνευμά· πλὴν ἀπέπτη, τῶρα δὲ αἱ οὐλαί μου δὲν εἶνε πλέον ὀδυνηραί. Ἄν δὲν ἦτο τοῦτο, δὲν θὰ ἔτρεχα νὰ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μου εἰς ταύτην τὴν κιγκλίδα, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἥλιος ποιεῖ δῆθεν ἔμφασιν ὅτι λάμπει; Ἄν πραγματικῶς ὑπέφερον καὶ ὑποφέρω ὅ,τι λέγω, καὶ ὅ,τι προσέτι (εἶνε δὲ πολὺ πλέον) γλώσσα ἀδυνατεῖ νὰ διηγηθῆ, προέρχεται μόνον ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἠθέλησα νὰ ἀποθάνω, οὐδὲ διὰ τοῦ ἐκουσίου μου θανάτου νὰ ἐπισφραγίσω τὰ μωρὰ ψεύδη, τὰ ἐγκλείσαντά με ἐντὸς τῶν τοίχων τούτων. Ἐπὶ τῆς μνήμης μου δὲν ἠθέλησα νὰ ἐγκολάψω τὸ στίγμα τῆς κατασχύνης οὐδὲ τοῦ ὀνειδίου, εἴτε νὰ ἐπακτιῶ ἔλεος διὰ τὸ χλευασθῆν ὀνομά μου, καὶ ἐπιδοκιμάσω

οὕτω τὴν ἔνοχον ἀπόφασιν τῶν ἐχθρῶν μου... ἀτίδιον ἔσαι τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ τάνυν ἀτιμάζεται, καὶ τὸ κελλεῖον τοῦτο, τὸ χρησιμεύον με τῶρα ὡς δεσμοκτήριον, νὰὸς θέλει καταστῆ μεταταῦτα, ὅν οἱ λαοὶ θέλουν καθιερώσῃ εἰς τὴν μνήμην μου... Ἢ Φεβρία, ὅταν παύσης τοῦ νὰ ἦσαι ἡ κατοικίᾳ τῶν ἠγεμόνων σου, ὅταν ἡ χεὶρ τοῦ χρόνου ἐρειπώσῃ τὰ ἔρημα μέγαρά σου, τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας δόξης σου ἔσται ὁ ἀθάνατος στέφανος ποιητοῦ. Ἡ φυλακὴ τοῦ θὰ διαδώσῃ τὸ κλέος σου εἰς τὴν ὑφήλιον, καὶ ὁ ζένος, μὲ ὄμμα ἐκστατικὸν θ' ἀτενίσῃ τὰ ἐρείπιά σου... Σὺ, Λεονώρα, ἥτις ἠρυθρίας ἐπὶ τῷ ἔρωτί μου, καὶ ἐφρόνεις ἀτιμίαν τὸ νὰ βασιλεύῃς εἰς καρδίαν ἀνδρὸς μὴ ὄντος μεγάλου Πρίγκιπος, ὑπάγε πρὸς τὸν ἀδελφόν σου καὶ εἰπέ τον, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆ δὲν ἐνέδωκεν ἔτι ὑπὸ τὸ ἄχος τῆς ὀδύνης· καὶ ὅτι, ἂν μετὰ τοσοῦτον χρόνον, ἀφοῦ ἐγκαταβῶ ἐν τῇ ἀποτροπαίῳ ταύτῃ εἰρκτῆ, ἥτις ἀμβλύνει καὶ τήκει τὰς αἰσθήσεις, τὸ πνευμά μου προσεβλήθη ἐλαφρὰ ὑπὸ τοῦ νοσήματος ἐκείνου, ὃ με προσάπτει, ἡ ψυχὴ μου δὲν κατεπονήθη ἀκόμη ὑπὸ τῶν παθημάτων. Εἰπέ τον, ὅτι κέκτημαι τὴν καρδίαν πάντοτε ὁμοίαν ὅτι πάντοτε σὲ ἀγαπῶ· καὶ ὅτι ὅταν ἐγκαταλειφθῶσι καὶ παραδοθῶσιν εἰς λήθην οἱ πύργοι καὶ αἱ ἐπάλξεις, τὰ περιστοιχίζοντα τὸ θέατρον τῶν θαλιῶν καὶ ψυχαγωγιῶν του, ἡ στενὴ φυλακὴ ἡ ἐγκλείουσα με θὰ καταστῆ τόπος ἱερός... Ὅταν τὰ γόητρα βαθμοῦ καὶ καλλονῆς, δι' ὧν περιβάλλεσαι, ἐκλίπωσιν, ἡ Δάφνη, ἥτις θὰ κλίνῃ τὰ φύλλα ἐπὶ τοῦ τάφου μου, θέλει δαψιλεύῃ καὶ εἰς σὲ σκιάν... Οὐδεμία ἰσχὺς, ἐνόσω ζῶ, θὰ κατορθώσῃ νὰ σὲ ἐκριζώσῃ ἀπὸ τὸ στήθος μου οὐδεμία δύναμις δὲ καὶ μετὰ θάνατον, θὰ ἰσχύσῃ νὰ διαχωρίσῃ τὸ ἐμὸν ἀπὸ τὸ σὸν ὄνομα. Ναί, Λεονώρα· τὸ νὰ ἤμαθα αἰετοποτε ἠνωμένοι ἔσται τὸ πεπρωμένον ἡμῶν... Πλὴν ἀλήμων ὦ! βραδυτάτα!

Δ. Σ. Α.

Ο ΛΙΕΒΜΑΝ,

ἢ

ΤΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑΣ.

(Συνέχεια ὄρα Φύλ. Δ.)

Ἡ οἰκογένεια τῆς Ἀμαλίας συμμετεῖχε τῆς λύπης μου ὁ πα-

τηρ και ἡ μήτηρ συνέκλαιον μετ' ἐμοῦ τὴν θυγατέρα τῶν.
Ἡ Κυρία Δενδρ ἐμεθοδεύετο νὰ μετριάσῃ καὶ γλυκάνῃ λύπην, οὐδεμίαν ἐπιδεχομένην ἀνακούφισιν· ὁ Ρίμβεργ προσέτρεχε νὰ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του εἰς τὰ δάκρυά μου. Ὡς πρὸς ἐμὲ περιέπεσα εἰς εἶδος τι ληθαργου, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα μόνον τῆς Ἀμαλίας με ἐξύπνιζεν ἦτο ἡ μόνη λέξις ἡ ἐκ τοῦ στόματός μου ἐξερχομένη. Ὅτε δὲ ὁ Ρίμβεργ ἦλθε νὰ μοὶ φανερώσῃ ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γερμανίαν ὑπείκων εἰς τοὺς γονεῖς του, οἵτινες τὸν εἶχον ἐπιφορτίσῃ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν, καλοῦσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ὅθεν δὲν ἤθελεν ἐπιστρέφει ἢ μετὰ τινὰ ἔτη, τότε ἐγνώρισά ὅτι ἡ λύπη μου δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει εἰς ὑπερβολὴν. — Ἐπέπρωτό μοι λοιπὸν, ἀνέκραξα, νὰ ὑποστῶ νέαν στέρησιν! Δὲν ἤρκει, ἵνα ὁ ἔρωσ σπαράξῃ τὴν καρδίαν μου, καὶ αἰώνιον θάνατον ἐν αὐτῇ ἐπιφέρῃ; θὰ μοὶ κείψωσι καὶ αἱ τῆς φιλίας συνδρομαί; τὸ πᾶν μοὶ ἀφηρηπάγη!

Ὁ Ρίμβεργ μοὶ ἀπήντησε μὲ τινὰ δάκρυα ἀναμιχθέντα μετὰ τῶν ἐδικῶν μου, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὡς μόνην μου παρηγορίαν ἐνόμισα νὰ ὑπάγω νὰ ταφῶ, οὕτως εἶπεῖν, ἐν τῇ ἐπαύλει μου μετὰ τῆς συγγενούς μου· ἐκεῖ δὲ ἐλευθέρως ἐκλαιον τὴν Ἀμαλίαν. Τὴν ἐπανέβλεπον εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, παντοῦ, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων, ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῶν πηγῶν, ὅπου ἐνίοτε εἴχομεν καθήσῃ ἐπέστρεφον ἐπανελημμένως εἰς τὰ ἄνθη τὰ μάλλον εἰς αὐτὴν προσφιλῆ, ἐνόμιζον ὅτι διέκρινον τὰ ἴχνη τῆς, καὶ τὰ κατεκάλυπτον φιλημάτων καὶ δακρύων. Διέταξα καὶ μοὶ κατεσκευάσαν πινακοθήκην πλήρη εἰκόνων, παριστανουσῶν μοὶ τὴν Ἀμαλίαν ὑπὸ διαφόρους κόσμους καὶ ἱμκτισμούς, καὶ ὑπὸ διαφόρους στάσεις. Ἐνταῦθα ἔδρεπε ῥόδα, καὶ ἐσχημάτιζε στεφάνους καὶ φυλλάδας· ἐκεῖ ἐκοιμᾶτο εἰς δασίλιον, ὑπερασπίζον αὐτὴν κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου· ὀλίγον μακρότερον με ἠκροάζετο ἐνῶ τῇ ὠμίλου περι τοῦ ἐρωτός μου. Τὴν ἐπανέβλεπον, τὴν ἐλάτρευον ὑπὸ μυρία ποικίλα σχήματα, καὶ τέλος δὲν ἠδυνάμην νὰ πολλαπλασιάσω ἀρκούντως εἰκόνας, ζωγραφίζουσας μοὶ ἀντικείμενον, ὑφ' οὗ ἡ ψυχὴ μου ὑπερεπληροῦτο.

—Τί εἶναι ὁ ἔρωσ οὗτος, ἡ φλόξ αὕτη ἡ καταδιβρώσκουσα με, ἔλεγον συνεχῶς τῇ Βαρωνίδι, ἀντὶ νὰ προσπαθῶ νὰ ἐξαλείψω καὶ νὰ σβέσω αὐτὴν, ἐγὼ τὴν συνδαυλίζω. Ἄχ!

προσφιλῆς μου συγγενῆς! ἡ Ἀμαλία, ἡ Ἀμαλία ἴσως εἶναι μία ἀχάριστος, μία ἀπιστος! καὶ ἀμφιβάλλω εἰσέτι; πῶς! καὶ δὲν πείθομαι εἰς πᾶν ὅ,τι με διαφωτίζει! Σκληρά! ἐ! ἀν με ἠγάπα, τὴν ἔχον; τί λέγω; με ἐπρόδωκεν! ἄλλος τις ἔγνω νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας τῆς! δυστυχῆς! ἰδοὺ ποῦ με ἔφεραν ἀπληστός τις ἐπιθυμία! δὲν ὤφειλον νὰ ἀρκῶμαι καὶ εὐχαριστῶμαι εἰς κρυφίαν καὶ ἄγνωστον εὐτυχίαν; ἦτο χρεῖα νὰ δημοσιεύσω καὶ κοινολογήσω αὐτὴν! ὤφειλον νὰ ἐκθέσω τὴν Ἀμαλίαν εἰς ἀπάσας τὰς ἐπιβουλάς, ὑφ' ὧν ὁ κόσμος πεπλήρωται; Ἡθέλησα νὰ τῇ δώσω γνώσεις καὶ ἡ καρδία τῆς διεστράφη· αἱ ἀρεταί τῆς ἠφανίσθησαν καὶ ἀπέπτυσαν μετὰ τῆς ἀπλοικοιτητός τῆς· ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ τῆς ἐματαιώθη, ὡς ὄνειρον, ὅπερ ἐσχημάτιζε τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν γλοκυτότητα τῆς ζωῆς μου. Ἡ κενοδοξία προύξενεσ τὸν ἀφανισμόν μου! διήγειρον τὴν ζηλοτυπίαν, εἶχον χρεῖαν ἀντιζήλων, καὶ τοιοῦτους εὖρον.

Ἐν τῇ ιδέᾳ ταύτῃ ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁ ἀπὸ ἀντήγει ὑπὸ τῶν δλολυγμῶν μου, ὁμοίαν με μανιώδους, ὑποκύπτοντος ὑπὸ τῆν ἔξαψιν τῆς μανίας.

Ἀνιστάμενος ἔπειτα ἔλεγον.

—Εἶναι ἀδύνατον ἡ Ἀμαλία δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ με ἀγαπᾷ. Σύγγνωθι, κυρίαρχε τῆς ψυχῆς μου, σύγγνωθι διὰ τὰς ὑπονοίας, διὰ τὰς ὑβρεῖς, ὧν δὲν ἦσο ἀξία· ἐβλήθη εἰς ἐνέργειαν ἡ βία καὶ ὁ καταναγκασμός· δαιμόνιον τι, ἐχθρὸς τῆς εὐτυχίας μου, ὤπλισε κατ' ἐμοῦ τὸν φθόνον· ἀχάλινωτός τις ἔρωσ μετεχειρίσθη τὴν προδοσίαν, ὅλας τὰς ἀπάτας καὶ τὰ τεχνάσματα τοῦ ἄδου· ὁ ἄδης ἠνοιχθη, ἵνα ἐξεμέσῃ κατὰ τοῦ Διεσμᾶν ὅλας τοῦ τὰς τιμωρίας! μοναδικῆ μου φίλη, ἀποτεινόμενος ἔλεγον τῇ Βαρωνίδι, πῶς ἔχετε τὸ θάρρος νὰ μένητε πλησίον δυστυχούς... ἐγὼ προεγράφην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ γνωρίζω ἀρκούντως! με κατέστησε τὸν σκοπὸν ὅλης τῆς ὀργῆς του. Ἄς με κτυπήσῃ λοιπὸν ἄς με ἐξουθενώσῃ πλήττων με διὰ τῶν κεραινοβολημάτων του, ἄς ἐξοντώσῃ τὴν καρδίαν ταύτην... Ἄ! ὁ ἔρωσ τῇ προξενεὶ βασάνους! μάλλον δυσβάστακτους!

Ἦρμων ἐνίοτε κατὰ τῆς σπάθης μου, καὶ ἤθελον νὰ τὴν βυθίσω εἰς τὸ στήθος μου· ἡ Βαρωνίς ἀνεχαίτιζε τὸν βραχιονά μου, ὑπέβαλλεν ἐνώπιόν μου τὴν φύσιν, τὴν ἔνεκα τῆς αὐτοκτονίας προσβληθησομένην θρησκείαν, καὶ εὐθύ; μοὶ ἐπιπτε τὸ ὄπλον ἐκ τῆς χειρός.

— Αποδότε μοι λοιπόν, τὴν ἔλεγον μετὰ πολλῶν δακρύων καὶ λυγμῶν, ἀποδότε μοι τὴν Ἀμαλίαν μου· θέλετε νὰ ζήσω! δὲν εἶναι δι' ἐμέ καταδίκη νὰ ζῶ μεταξὺ ἀενάων ἀδημονιῶν καὶ βρασάνων; ἄ! ἀφήσατε νὰ σεσεθῆ, νὰ καταστραφῆ ἡ καρδιά αὐτῆ, δι' ἣν ἡ ὑπάρξις εἶναι ὁμᾶς δεινῶν· μέχρι τελευταίας πνοῆς θὰ ὑποφέρῃ, θὰ ἀγαπᾷ, θὰ φλέγηται διὰ τὴν Ἀμαλίαν.

Τοιαύτη ἦτον ἡ οἰκτρὰ κατάστασίς μου. Ἐπὶ τέλους πεισθεὶς ὑπὸ τῶν προρομήσεων τῆς κυρίας Δενόφ, καὶ τοιαύτην τρέφων καγὼ κλίσι, ἀπεφάσισα νὰ ταξιδεύσω, ὡς ἂν ἠδύνατο νὰ μεταβάλω καρδίαν διὰ τῆς μεταλλαγῆς τόπου, καὶ νὰ μὴ συνεπιφέρω τὸν καταβιβρώσκοντά με ἔρωτα, οὐτινος ἤμην τὸ ἀρτιγέννητον ἔρμαιον. Πόσον ἄφρων ἦμην! δυστυχῆς καὶ ἀθλία εὐαισθησία μου! ἠγνόουν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ σὲ υπερνικήσω καὶ δαμάσω. Διέτρεξα τὰς ὠραίας καὶ προσμειδιώσας τῆς Ἰταλίας χώρας· τὸ πομπῶδες ἐκεῖνο θέαμα τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου τῶν Ρωμαίων ἐπησχόλει τὰ βλέμματά μου, ἀλλὰ δὲν ἐξέτεινε τὰς ἐντυπώσεις του μέχρι τῆς ψυχῆς μου. Ἡ Ἀμαλία ἐνεφανίζετο καὶ ἐδεικνύετο ἀνωτέρα παντὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔβλεπον· τὴν ἀνεύρισκον εἰς τὰς σεβαστὰς ζωγραφίας, εἰς τὰ ἀγάλματα ἐκεῖνα, τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ θαύματα, ὧν ἀφθονεῖ ἡ Ρώμη. Ἡ λατρευτὴ αὐτῆ εἰκὼν μὲ παρηκολούθει καὶ εἰς τὰ ἐξαισία καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια, ὅθεν φαίνεται ἐξερχομένη φωνὴ τις κράζουσα, ὅτι τὸ πᾶν παρέρχεται, ὅτι τὸ πᾶν τελειώνει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι μετὰ τὰ πάθη των, ὅτι ἡ γῆ εἶναι εὐρύς τάφος καταβροχθίζων ἡμᾶς, καὶ ὅπου οἱ μὲν ἐκμηδονίζονται μετὰ τοὺς δέ.

— Ἐκ τῶν κοσμοκρατόρων ἐκείνων Ρωμαίων, ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, ὑπῆρξαν τινές, ἀγαπήσαντες, στεναξάντες ὡς ἐγώ, καὶ οὐδ' ἡ κόνις των ὑπάρχει!

Ἐσταμάτησα ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ὅπου ὅλοι αἱ γλυκύτητες καὶ τὰ θέληγτρα τῆς συναστροφῆς συννοῦνται· ἀλλὰ θὰ μοὶ συγχωρήσετε τὴν ὁμολογίαν ταύτην· ἐκεῖ εὔρον τοὺς χαρακτήρας ὀλίγον διακεκριμένους καὶ ὑψηλοῦς... Πόσον ὀλίγον ἰδιαιτέρως γινώσκειται ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἔρωσ! ἐπανειλημμένως ἐπανελάμβανον κατ' ἑμαυτόν.

— Ἄ! ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ οὕτω τὴν Ἀμαλίαν.

Καὶ μολοντούτο ἐδιακρίθην καὶ ἐπροφυλάχθην νὰ μὴ φανερῶσω τὴν πληγὴν μου· πάντες μὲ ἐπέπληττον διὰ τὸ σκυθρωπὸν καὶ μελαγχολικὸν ἦθος μου, καὶ οἱ συμπατριῶται σου Γάλλοι πᾶν ἄλλο ὑπωπτεύοντο ἢ τὸ δεινόν, ὑφ' οὗ κατετηκόμην. Ἡ Ἀγγλία μοὶ ἐφάνη τὸ καταλληλότερον ἐνδιαίτημα εἰς τὴν κατάστασίν μου· τὸ πάθος μου διετηρεῖτο ἐκεῖ ἐν μείζονι συγκεντρώσει, ἢ εἰς τὴν περιλαμπρον ἐλαφρόνοιαν τῆς καλῆς σας συντροφίας· οἱ τῆς Ἀγγλίας κῆποι ὑπέθαλπον τὴν ἐδύνην ἐκείνην τὴν τοσοῦτον προσφιλῆ εἰς ἐμέ· αἱ τοῦ τόπου ἐκείνου γυναῖκες, ἰδιαιτέρως δὲ αἱ τῶν ἐπαρχίων με προσήγγιζον ἐνὶ λόγῳ εἰς τὴν Ἀμαλίαν μᾶλλον ἢ αἱ Γαλλίδες σας, ὅσον κεκοσμημένοι καὶ πεπροικισμένοι καὶ ἂν ἦναι ἀπὸ κομψότητα καὶ χάριν. Ἀλλ' ὅ,τι ἐπέσυρε τὰ βλέμματά μου, ὅ,τι ἀπηύδιζε τὴν περιέργειάν μου δὲν ἦτο τὸ ἀντικείμενον τὸ δεσπάζον ἐν τῇ ψυχῇ μου· ἡ Γερμανία ἦτο ἡ πατρίς τῆς Ἀμαλίας· ἐκεῖ εἶδον γεννηθεῖσαν τὴν δέσποιναν τῆς καρδίας μου, ἐκεῖ ἦναψαν αἱ πρῶται φλόγες μου· ἀκουσία τις ὄρμῃ μὲ ἐπανήγαγε λοιπὸν εἰς τὰ κλήματα ταῦτα. Ἐν ὅσῳ ἐπλησίαζον εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅπου τὸ ἐπίχαρι ὑποκείμενον ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φῶς, τὸ ἐπαχθὲς βᾶρος, τὸ καταθλίβον τὴν καρδίαν μου, ἀπεκαθίστατο ἐλαφρότερον· ἢ ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀηδίας κατατηκομένη αὕτη καρδιά ἠνοίγετο εἰς ἀσθενῆ τινα ἀκτῖνα ἐλπίδος.

— Θέλω εἶσθαι τοῦλάχιστον εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἡ γυνὴ ἐκείνη κατώκησεν καὶ ὅπου τὴν ἐλάτρευσα· θὰ δυνηθῶ νὰ ἀνορύξω τὸν τάφον μου εἰς γωνίαν τινὰ γῆς, ὅπου ἐνετυπώθησαν τὰ βήματά της.

Διέβαινον ἀπὸ τὸ προάστειον τοῦ ***· ἀφιππεύω εἰς τι ξενοδοχεῖον εὐτελοῦς ὄψεως· ἀπέφευγον πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ μὲ προσεγγίσῃ εἰς ὑψηλὴν κοινωνίαν. Ὁ Ξενοδόχος εἶχεν ἦθος ἀνθρώπου τεθλιμμένου καὶ περιλύπου· συνδιαλέγομαι μετ' αὐτοῦ· τὸ ἔχον τὸν χαρακτῆρα λύπης εἶχε δικαιοματα ἐπὶ τῆς εὐαισθησίας μου· ἐρωτῶ λοιπὸν αὐτὸν περὶ τῶν αἰτίων τῆς λύπης του.

— Οἴμοι! Κύριε· ἔχομεν ἐνταῦθα νεκράν τινα Κυρίαν ψυχὸρραγοῦσαν· μοὶ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τινὰ, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸν θάνατόν της θέλω ἀπευθύνει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

— Νεκρὰ Κυρία! ἀνεβόησα· καὶ πῶς! τὰ χαρακτηριστικά της...

—Ω! είναι μία ωραιότητα. . . . . ακόμη δεν είδον παρομοίαν. . . βεβαίως είναι Κυρία πρώτης τάξεως. Φαίνεται ότι υπέστη μεγάλη συμφορά και παλαιπωρία. Διατρίβει ένταῦθα πρὸ τριῶν ἡμερῶν, και δὲν κάμνει ἄλλο ἢ νὰ στενάζη και νὰ κλαίη, ἀρνούμενη πᾶν εἶδος τροφῆς. Συνοδεύεται δὲ ὑπὸ γυναικὸς τινοῦ, ὑπεραγαπῶσης, ὡς φαίνεται, αὐτήν. Πρὸ πάντων ἀπεποιήθη εἰς οἰονδήποτε τὴν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς εἰσοδόν, διότι θέλει, λέγει, ν' ἀποθάνη μακρὰν πάσης συναναστροφῆς.

—Φίλε μου. . . φίλε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν εἶδω ἐπ' ὀλίγον;

—Ἐάν, Κύριε, ἠθέλατε μοι δώσει ὑμεῖς τοιαύτας διαταγὰς, θὰ ὠργίζεσθε, εἰάν τὰς παρέβαινον.

—Και ἀποθνήσκει τηκομένη ὑπὸ μεγάλης λύπης; Ἄ, εἰάν ἡδυνάμην νὰ τὴν ἀνακουφίσω, νὰ τὴν ἀνακαλέσω εἰς τὴν ζωὴν!

—Πλὴν σεῖς, Κύριε, δὲν εἶσθε ἰατρός.

—Ὅχι, ἀλλ' ἔχω τὴν τρυφερωτέραν, τὴν εὐαισθητοτέραν καρδίαν, τὴν ἐπιδεικτικωτέραν εἰς τὸ νὰ δεχθῆ τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν, νὰ τοὺς παρηγορῆ και τοὺς βοηθῆ ἴσως. . . ἡδυνάμην νὰ ἀπαλλάξω τοῦ θανάτου τὸ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον τοῦτο πλάσμα.

Τὸν προσφέρω χρυσόν ταλαντεύεται, ἀμφιρρέπει, ἐπὶ τέλους τὸν καταπέθει δὲν ζητῶ παρ' αὐτοῦ ἄλλο ἢ νὰ ρίψω ἐν μόνον βλέμμα εἰς τὴν ἐπιθάνατον συγκατανεύει εἰς τὰς παρακλήσεις μου, μετὴν συμφωνίαν ὁμως νὰ μὴ προξενήσω θόρυβον ὑπόσχομαι τὰ πάντα ἀναβαίνω μετ' αὐτοῦ τὴν κλίμακα εἰς ἐκάστην βαθμίδα ἡσθανόμην ἐξαλλόν τινα τρόπον μοι ἀνοίγει παραθυλίδα τινά, οὐσαν μεταξύ τῆς κλίνης και τοῦ τοίχου, και μοι ἐπαναλαμβάνει, νὰ προσέχω ὅσον ἐνεσι, ἵνα μὴ με ἐνοήσωσι· νέαι ὑποσχέσεις ἐκ μέρους μου τοῦ νὰ ἐκτελέσω πᾶν ὅ,τι μοι προέγραψεν. Ἰπανοίγω. . . ἀνοίγω ὀλίγον μετὴν χεῖρα μίαν τῶν πτυχῶν αὐτῆς· γυνὴ τις ὀπωσοῦν ἡλικιωμένη ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ καιὸν τι κηρίον, και ἐθεώρει ἀσκαρδαμυκτὴ νεάνίδα τινα, πνέουσαν τὰ λείσθια κατατρώγω, οὕτως εἶπεν, μετὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ τοσοῦτον ἀξιολύπητον ἐκεῖνο ἄτομον ἀγνωρίζω. . . ῥίπτομαι ἐπὶ τῆς ἐκπνεούσης γυναικὸς, θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, και φωνάζων Ἀμαλία!

Ἐνταῦθα ὁ Κόμης μένει μετὰ τμημένους τοὺς βραχίονας,

ὡς εἰσέτι πεπληγμένος ὑπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης θέσεως· ἐφαίνοτο, ὅτι εἶχεν αὐτὴν ὑπ' ὄψιν· μετὴν λυπηρὰν δὲ φωνὴν ἀναλαμβάνει.

—Ἦτο τῶντοι αὐτὴ ἡ Ἀμαλία· ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου κατεκάλυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς· τὰ βλέφαρά τῆς ἦσαν κεκλεισμένα· τοσοῦτον δὲ τρομερὰν κραυγὴν ἐβῆξα, ὥστε ἐξηγήθη ἐκ τοῦ ληθάργου ἐκείνου· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνοίγονται.

—Λιθεμάν, ἀναφωνεῖ και αὐτὴ! και εὐθέως πίπτει εἰς τὸν κόλπον μου μετὴν κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν.

Ἡ ἐπιτηρούσα αὐτὴν γυνὴ ἐκπλήττεται ἐπίσης.

Σεῖς λοιπὸν εἶσθε, Κύριε Κόμη, ὁ παραίτιος τοῦ θανάτου τῆς δυστυχῆς μου Κυρίως;

—Τί λέγετε; . . . τί λέγετε;

—Μάθετε, Κύριε. . . .

Ἡ Ἀμαλία διακόπτει αὐτὴν, ἐκπέμψασα βαθὺν στεναγμὸν και στρέψασα τὰ δύοντα ὄμματα τῆς ἐπ' ἐμοῦ.

—Σεῖς εἶσθε, Λιθεμάν, τὸν ὅποιον τοσοῦτον ἠγάπησα, και ἀκόμη ἀγαπῶ, ἀποχωριζομένη τῆς ἀθλίας ταύτης ζωῆς! σὰς εἶδον, σὰς συγχωρῶ· μὴ με ἐγκαταλείψατε τοῦλάχιστον· ὁ οἶκος. . . περιμείνατε μέχρις αὐτοῦ ἀποθάνω.

Ὁ ξενοδόχος και ἡ οἰκογένειά του προσέτρεξαν εἰς τὴν κραυγὴν μου· ἐγὼ δὲν ἠνύουν τί μ' ἔλεγεν ἡ Ἀμαλία, ἡ μάλλον τὴν αἰτίαν τῶν παραπόνων τῆς. Ἡ ψυχὴ μου ἄπασα προσηλοῦτο εἰς τὴν θέαν τῆς, ἀποκαθιστώσαν με φρικαλέαν τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου τῆς. Ἐτραύλιζον. Ἐδίδον διαταγὰς εἰς τὸν ξενοδόχον· τὰς ἀνεκάλουν· ἔστελλον πρὸς ζήτησιν ἰατρῶν· ἔκραζον ὀπίσω τοὺς ὑπηρέτας· και ἐπανειλημμένως ἐπέστρεφον πρὸς τὴν κλίνην, ἵνα θεωρήσω τὴν Ἀμαλίαν και βρέξω αὐτὴν μετὰ τὰ δάκρυά μου. Ἦθελον νὰ τὴν ὑπεξαιρέσω ἀπὸ τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὴν εἰμαρμένην, νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ αἰτίου τῶν ἐπιπλήξεων τῆς· νὰ τὴν φορτίσω καὶ γὼ μετὰ τὰς ἰδικὰς μου, ἢ μάλλον νὰ τὴ περιγράψω πᾶσαν τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ἔρωτός μου, τὴν βακχεῖαν, εἰς ἣν με ἐβύθιζεν ἡ ἡδονὴ τῆς ἀνευρέσεώς τῆς, τὴν ἀπελπισίαν ἣτις διεδέχθη αὐθωρεῖ τὴν χαρὰν μου· αἱ διάφοροι αὐταὶ παραφοραὶ διηγείροντο ταῦτοχρόνως ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἡ Ἀμαλία δὲν εἶχεν ἰσχὺν, ἢ νὰ μοι σφίγγῃ μόνον τὴν χεῖρα, και νὰ προσφέρῃ διακεκομμένας τινὰς λέξεις.

— Δότε μοι, λέγω πρὸς τὸν ξενοδόχον, δότε μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην. . . αὕτη ἐπιγράφεται. . . ἴδτε... ὀνομάζομαι Λιεβμάν.

— Λιεβμάν; ἀποκρίνεται οὗτος· ναι ἐπιγράφεται πρὸς ὑμᾶς.

Τρέχει εὐθέως νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολὴν· ἡ ἐπιγραφή διελάμβανε τῷ ὄντι τὸ ὄνομά μου· παρεκαλεῖτο δὲ ὁ μέλλων νὰ ἐπιφέρῃ αὐτήν, νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ εἰς τινὰ τῶν συγγενῶν μου, ὅστις ἤθελε φροντίσῃ νὰ μοὶ τὴν διευθύνῃ ὅπου καὶ ἂν εὐρισκόμην. Ἴδου τὸ περιεχόμενον αὐτῆς· ἀναγνώσατέ τὴν μόνος σας· φέρω αὐτὴν πάντοτε μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Κόμης μοὶ δίδει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκω ἐν αὐτῇ τοὺς ἐξῆς λόγους.

« Ἄγνοῶ ὅποιαν διαμονὴν ἐξελέξασθε ὡς ἄσυλόν σας ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἡρεμία σας παρεκλούθησαν, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσθε· οὔτε ἀνάπαυσις οὔτε εὐτυχία ὑπάρχει διὰ τοὺς ἐπιόρκους. Ἐνθυμηθῆτε, ἔτι ἐφ' ὑμῶν προσηλώθησαν τὰ πρῶτα βλέμματά μου, καὶ δι' ἐσᾶς ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα αἰσθήματά μου, ἔτι δὲν ἐγνώρισα τὴν καρδίαν μου, ἢ διὰ τοῦ ἔρωτός σας, δι' ἐνὸς ἔρωτος, πολὺ ἀνωτέρου παντὸς ἄλλου, καὶ τὸν ὅποιον τόσον κακῶς ἀντιμεΐψατε! Ἄ! κληρὸς Λιεβμάν! διατί δὲν με ἀφήσατε ἐν τῇ ἀγνοίᾳ μου; Ἦξευρον, ἔτι οἱ ἄνθρωποι δυνάται νὰ ἦναι ἄπιστοι, ἀπάνθρωποι, ὅτε ἠδύναντο νὰ προδώσωσι τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ καθαρωτέραν ἀγάπην, καὶ ὅτι ἦσθε ἱκανὸς νὰ ἀφαιρέσητε τὴν ζωὴν ἐκείνης ἣτις δὲν ἤθελε νὰ ὑπάρχῃ ἢ δι' ὑμᾶς δι' ὑμᾶς μόνον, ἀχάριστε; Οἴμοι! ἐάν σκοπὸς σας ἦτο ν' μ' ἀφαιρέσητε τὴν καρδίαν σας, διατί δὲν ἤλθατε νὰ διαπεράσητε μετὰ τὸ ξίφος σας τὴν ἰδικὴν μου; ἤθελεν εἶσθαι μία παρεγορία διὰ τὴν δυστυχῆ Ἀμαλίαν νὰ ἐκπνεύσῃ θύμα σας. Κόμπαζε διὰ τὴν λύπην μου· θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐκδικηθῶ, νὰ σᾶς λησμονήσω, νὰ ἀγαπήσω ἄλλον· πλὴν δὲν ἠδυνήθην ἢ νὰ ἀποθάνω, καὶ εἰς σᾶς ἀφιερῶ καὶ τὴν τελευταίαν μου πνοήν. Δὲν ἐξαιτούμαι ἢ μίαν χάριν, ὅχι ἐκ τῆς ἀγάπης σας, ἀλλ' ἐκ τῆς συμπαθείας σας, ἐκ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ οὐδ' εἰς τὸ ποταπώτερον καὶ ἀθλιέστερον τῶν πλασμάτων· μὴ ἀνεχθῆτε, ὥστε τὰ ἀξιολύπητα καὶ δυστυχῆ λείψανά μου νὰ μείνωσι τεθαμμένα ἐνταῦθα, ἄς μετακομισθῇ τὸ σῶμά μου εἰς τὸν τόπον ἐκείνον ὅπου ἐγεννήθην

ἵνα χαρῶ οἴμοι! τύχην πολὺ διάφορον. Ὅποια ἀνάμνησις ἐρρεχεται νὰ με ταραξῆ ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου! Συσταίνω εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς μου· πέποιθα ὅτι δὲν θὰ ἐκτείνετε τὴν ἀπανθρωπίαν σας μέχρις αὐτῶν· ἐάν δέ ποτε ἤθελον σᾶς ὠμιλήσει περὶ τῆς δυστυχούς θυγατρὸς των, καταδεχθῆτε νὰ τοὺς ἀκούσητε. Λιεβμάν, Λιεβμάν, διατί ἦτο πεπρωμένον νὰ γνωρίσω τὸν κέσμον, καὶ τὰς ἀπιστίας του; πόσον προσφιλὴς μοὶ ἦτο ἡ ἀγνοία μου, καὶ πόσον δικαιοῦμαι νὰ τὸ ἐπαύωμαι εἰς ἐμαυτήν! Χαίρει ἡ νέα κατάκτησίς σας θὰ ἤπαύωμαι εἰς ἐμαυτήν! Χαίρει ἡ νέα κατάκτησίς σας θὰ ἤναι ζηλότυπος διὰ τὸ δαῖγμα συμπαθείας, τὸ ὅποιον παρ' ὑμῶν αἰτούμαι· ζητήσατε ἐπὶ τῆς τοσοῦτον ἐκτεταμένης ταύτης γῆς, ὅπου ἀφθονοῦσιν ἄπειρα ὑποκείμενα τοῦ φύλου μου, δὲν θὰ εὑρετε ὅμως δευτέραν Ἀμαλίαν, ὅχι δὲν θὰ τὴν ἀνῦρετε· ἐχάσατε τὴν καρδίαν, ἣτις κάλλιον πάσης ἄλλης ἤξευρε ν' ἀγαπᾷ καὶ... σκληρῶς Λιεβμάν, αὕτη δὲν ἠγάπησεν ἢ ὑμᾶς.»

Ὁ Κόμης λαθὼν ἐκ τῆς χειρὸς μου τὴν ἐπιστολὴν ἐξακολουθεῖ.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ.

Τῆς Ῥόδου καλλιτέχνα,
Ἐλα, ζωγράφει, ἐμπρὸς,
Φίλην μου τὴν ἀπούσαν,
Ὡς σ' εἶπω ἀκριβῶς.
Ζωγράφει τρίχας πρῶτον
Μαύρας καὶ μαλακὰς·
Ἄν δ' ὁ κηρὸς ἰσχύη,
Καὶ μοσχομουριστάς.
Καὶ ἐξ ὄλου τοῦ προσώπου
Μέτωπον χωριστὰ
Ὡς ὁ ἐλέφας ἄσπρον
Ἰπὸ λαμπρὰ μαλλιά.
Μὴ χωρίζε, οὔτε σμίγε
Τὸ μεσοφρύδιόν της,
Πλὴν λίγο ἠνωμένον
Νὰ ἦναι ὡς τὸ δικόν της.
Τὰς βλεφαρίδας μαύρας,

Τὰ μμάτια ὡς τὴν φωτιά,
Ἐρωτικά ὡς Κυθήρας,
Ὡς Ἀθηνᾶς γλαυκά.
Ζωγράφει παρειὰς της
Καὶ αὐτὴν τὴν μικρῆ,
Ἄφου 'ς τὸ γάλα σμιζῆς
Τριαντάφυλλα μαζί.
Τὸ χεῖλό της ζωγράφει
Τὸ τῆς Πειθοῦς νὰ μοιάζῃ,
Ἐλευστικὸν δὲ τόσον
Ὡστε φιλιὰ νὰ κράζῃ.
Κ' ἐντὸς τοῦ πωγωνίου
Αἰ Χάραϊς τ' ἀπαλοῦ
Νὰ πέτωνται καὶ γύρω
Τοῦ ἄσπρου της λαιμοῦ.
Ἀκόμη στόλισέ την
Μ' ἐνδύματα ἐρυθρά.

Τὰ μέλη της δ' ἄλιγον
Νὰ ἦνε δρατά,
ἦστε νὰ διαγράφουν

Σῶμα τ' ἀγγελικόν.
Ἄρκει' ὡς νὰ τὴν βλέπω.
Να' ἔχει λαλιάν, εἰκῶν.
Δ. Σ. Ἀραβαντινός. (α)

(α) Ὁ ὑποσημειωμένος ἔχει ἰμμέτρως μεταφρασμένα τὰ σωζόμενα τοῦ Ἀνακράοντος. Ἄν ποτε κυκλοφορήσῃ ἀγγελίαν, θὰ συναχθοῦν ἄραγε ἑπαρκεῖς πρὸς ἐκδοσὶν των συνδρομαί; Πολλοῦ γι καὶ δεῖ!

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ Ο

Φαινὸς ἀστὴρ ἐφάνη
Ἴδου τώρα πῶς φωτίζει!
Λαμπρὸς ἥλιος, λὲς κι' ἀρχίζει
Ὅταν βγένῃ ἀφ' τὸ βουνό.
Μαγιοῦ ἄνθη τώρα λείπουν
Ὅπως τοῦτον ἐγὼ στέψω,
Ἰφος ἄλλο πλειά δὲν ἔχω
Σὰν μοῦ λείπουν τῶρ' αὐτά.
Ὅμως θ' ἔλθῃ ἐκείνη ἡ μέρα
Σ' τοῦ Μαγιοῦ τ' ἄνθη νὰ τρέξω
Νὰ μαζώζω ἵνα τὰ θέσω
Ἐκείνου ποῦ ἀκροστιχῶ.
Ὅτρηρὸς ναι! θε νὰ ἦμαι,
Σωρηδὸν νὰ τὰ σκορπῶ.

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΝΕΟΣ

Ἀνδρέας. Π. Βλαχοχρῖστος.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 4ῳ. φυλλαδίῳ γρίφου ὑπὸ Ἐπαμινώνδα Γ. Ἀννίνου.

ΠΝΕΥΜΑ—ΝΕΥΜΑ.
ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μορφὴν ἀνθρώπου ἔλαβον ὡς λέγουν οἱ αἰῶνες
Κι' ἄς ψάλλουν οἱ φιλόσοφοι ὅτ' εἶναι κυκεῶνες!
Ὁ κόσμος μὲ ἐγνώρισε, οὐδεὶς ὅμως ἠξέυρει
Ποῦ κατοικῶ, πλὴν ἔνδον μου ὑπάρχει ὅστις μ' εὔρει
Καὶ ἂν δὲν θέλῃ οὕτω πως, ἴδου τὰ πλασματά μου
Ὅπου μ' εὔρισκει ἄμορφον, οὐχὶ ὡς τὰ παιδιὰ μου!
Ἄν δ' ἔχη νοῦν στὴν Αἴγυπτον ψηλ' ἀπὸ Πυραμίδα
Ἄς μὴν εἰπῇ τὸ ἔλυσα γλατὶ ἐγὼ τὸν εἶδα. Ε. Γ. Ἄννινος.
Εἰς τὸν πρῶτον λύσοντα τὸ αἰνίγμα δοθήσεται δωρεάν τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον τοῦ «Φιλομούσου Νέου,» ἐν ᾧ θέλει δημοσιευθῆ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Σ. Σ. Φ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐπικροτοῦμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν λοιπῶν Ζακυνθίων εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Κυρ. Ι. Μαρῖνου, ὡς Νομάρχου τῆς ἀνοσιφοῦς ἡμῶν Νήσου. Ὁ μεγάλῃ συνείσας, ἄκρας φιλοπατρικῆ καὶ διακεκριμένης ἱκανότητος ἀνὴρ οὗτος πεποιθήμεν ὅτι θέλει ἐκπληρῶσει ἐπιτυχῶς τὴν ἐπαξίως ἀνατεθεισάν αὐτῷ ἐντολήν. Ὁ Κυρ. Μαρῖνος περιμένεται ὅσον οὕτω ἐνταῦθα.

Ὁ πρὸ τινος ἐν Ἀθήναις ἀφιχθεὶς ὁσίος τοῦ Βασιλέως ἡμῶν Ἰούλιος ἐκάλεσε τὴν 18 τ. μ. εἰς τὰ ἀνάκτορα τινὰς τῶν πολιτικῶν μας, ὅς ἠρώτησε περὶ τῆς κατστάσεως τῶν πραγμάτων μας, ἥτις, καθὰ πληροφορεῖται, δὲν ἔχει καλῶς. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, εἶπεν ὁ Μαυροκορδάτος, οἱ ὑπουργοὶ εἰναι ἀρμόδιοι νὰ ἀπαντήσωσι. Ἐπομένως ὁ πρίγκηψ ἐξήτησεν ἐξηγήσεις, ὡς πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὴν ἐν γένει πολιτείαν τοῦ Σπόκεκ. Ἐκ τούτου ἔλαβον ἀφορμὴν οἱ προσκεκλημένοι, ἄλλοι μὲν αὐτῶν νὰ εἰπωσι ὅτι ἡ ἀνάμιξις τοῦ Σπόκεκ εἶναι ἀντισυνταγματικὸς σολοικισμὸς, ἄλλοι δὲ ὅτι πρέπει ἐξάπαντος νὰ ὑπάρχῃ ὁ Κόμης παρὰ τῷ Βασιλεῖ ὡς ἰδιαίτερος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ συμβούλου. Τὰ περαιτέρω ἀγνοοῦνται. Κατὰ δὲ τὴν *Halbinger's* ὁ Βασιλεὺς ὠργίσθη κατὰ τοῦ κινήματος τούτου τοῦ θεοῦ Του, καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

Ὁ μέχρι τοῦδε διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Ζακύνθου Κ. Γ. Κουλοῦμπάρδος μετετέθη εἰς Κεφαλληνίαν, ἀντὶ τοῦ Γ. Ἀρκοποῦλου μετετεθέντος εἰς Λευκάδα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Γ. Μπίνη μετετεθέντος εἰς Ζάκυνθον.

Ὁ μέχρι τοῦδε τοπικὸς ταμίας Ζακύνθου Π. Δομνεγγίνης διορίσθη ἐπαρχιακὸς ταμίας Κεφαλληνίας, διορισθέντος ὡς τοιοῦτου εἰς Ζάκυνθον τοῦ Κ. Α. Ν. Δενδρινοῦ, μέχρι τοῦδε τοπικοῦ ταμία Κερκύρας.

Μετετέθησαν ἐν ἀλλὰς οἱ τελευταὶ Ζακύνθου καὶ Πατρῶν Κ. Κ. Ἀργασάρας καὶ Βιλλῆς.

Ὁ Κ. Α. Οἰκονομῆπουλος διορίσθη γραμματεὺς τοῦ Νομαρχεῖου Ζακύνθου. (Ἐκ τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων.)

Βιβλιογραφία.

«Ὁ λ ἱ γ α τ ἰ ν ἄ περὶ ΔΑΝΤΟΥ ἈΛΓΙΕΡΗ καὶ ΦΡΑΓΓΚΙΣΚΟΥ ΠΕΤΡΑΧΗ, μεταρραπθέντα ἐκ τῆς Ἰταλικῆς πρὸς ὠφέλειαν τῆς σπουδαζούσης Νεολαίας ὑπὸ Στυριδανος Δ, Ι. Παλαρινοῦ Ζακυνθίου»

